

Urcuș

*În geam, bat fulgii iernii, grei,
Sub pleoape râuri de maci curg
Pun praguri negre nori-n noi:
Tot mai străin de mine urc.*

*Și nu știu ce m-ar îmbia
Din tinerețea mea naivă,
Ce slavă mondenă aş vrea
Când de trufie e pândită.*

*Mi-e crucea un spin înflorit
Cu lepădări de porunci grele,
Mi-e viața un crâng adumbrat,
Cu smochini, gata de tăiere.*

*Nimic din urmă nu mă-mbie,
Iar dealu-i 'nalt și iarna, rece.
Hurducă-mi greul, Doamne sfinte,
În ăst popas de la răscruce!*

*Deschide-mi calea, Maică Sfântă!
Îngere bun, hai, nu mai plânge!
Dă-mi mie lacrimile tale,
Cu dor să ridic a mea cruce!*

*În geam bat primii fulgi de iarnă.
Sub pleoape, toți mi se depun...
Tu m-ai chemat, Sfânta mea Doamnă,
Venit-am. Ție mă supun!*

N-ai teamă!

*Ne plânge vremea vânt și jale
În sufletul gol și lutos,
Căci greu îi este pe-a sa cale
Liber, dar fără de Hristos.*

*Adoarme seva în somn lănced,
Trupul visează mărășii,
Dar sufletul în taină plânge
După Hristos, în veșnicii.*

*Deschide-i, inimă, să vină,
Cer din pământul tău să faci!
Chiar toți de L-or huli, n-ai teamă,
Cămașa jertfei să îmbraci!*

Manuscris

Dintr-o blândă mănăstire

*Iute-și varsă cerul jalea
peste mănăstiri bătrâne,
Dar drumeții își țin calea
către sfinți, virtuți s-adune.*

*Plânge muntele și râde
fără voie toată firea.
De dor nenumit se frânge
inima-mi, că-i grea rodirea...*

*Rar și-adânc oftează sinea
celor neștiuți din lume;
Zboară-nalt din colivia
trupului, har să adune.*

*Apa eului, adâncă,
și-a neamului bună rodire
Izvorăsc și cresc în suflet
dintr-o blândă mănăstire.*

Mă iartă, Doamne!

*Îmi iartă, Doamne, neputința
De-a nu avea rod bun în fapte
Și de-a căta, orbită parcă,
Sens vieții, în tranșee moarte...!*

*Știu, fără Tine, totu-i fals
Și alergarea, nemântuitoare.
Ajunsă-n ultimul popas,
Am priceput și-mi cer iertare!*

*Și iar, Iertare Îți cer Ție,
Pentru cuvântul nesmerit,
În vers stângaci de poezie
Cu dor de Duh ademenit!*

Tatiana SCORȚANU